

V mých snech se vždy objevuje jezero. To léto, kdy se to stalo, léto, z něhož mi neutkvělo v paměti v podstatě nic, jen pár obrazů podobných ostrým a zářivým fotografiím, v červenci, který navždy změnil naše životy, bylo takové horko, že ryby z hlubin Ženevského jezera vyplouvaly na vzduch. Chodili jsme na břeh a dívali jsme se na ty temné masy na hladině, které vypadaly jako nějaké zalykající se obludy, a představovali jsme si vnitřek jejich tlam, odporné růžové maso.

Podle doktora Trauba, s nímž mám už tři měsíce a dva týdny dvě schůzky týdně – tři měsíce se dívám na jeho vlhké čelo a na výrazně ustupující vlasy, za jak dlouho asi bude plešatý? za tři čtyři roky? –, představují možná ty ryby, vracející se v mých snech, mě samotného. Můj pocit, že se zalykám. Že se dusím.

Už je to čtyřicet let a třináct dní, co se to stalo.

Už čtyřicet let a třináct dní si nemůžu na nic vzpomenout, zůstalo jen několik záblesků, výbuch bílé záře a světla, a to je všechno.

Monica Sabolo

Ryby, černé, slizké. Kapradí, blyštivé, těžké.

Vlasy kamarádek mojí sestry, pohupující se na nahých ramenou v rytmu pohybů jejich hlav, když hledají Summer, volají její jméno.

V mých snech září hladina jako naleštěné zrcadlo nebo skleněná deska. Voda se zdá být zároveň mrazivá a horká.

Chtěl bych do ní vstoupit, rozhlédnout se v ní, ale ryby jsou černé a rostliny se rozpínají jako chapadla. Pružná lesklá vlákna se zmítají ve vodních proudech.

Občas je tam Summer, nehybně leží pod hladinou. Má doširoka otevřené oči. Pokouší se něco říct nebo se nadechnout. Její vlasy se vlní ve vodě, vypadají jako živé. Natáhnu k ní ruku, prsty se dotknu hladiny. Ale není to ona, to jen řasy vykreslily tvar jejího těla. Jindy je to zase tmavé, hbité zvíře, které se plazí pod vodou mezi kameny.

A přece vím, že tam žije.

Od toho dne, od toho červencového dne, kdy mi sestra dovolila s nimi jít na piknik na břehu jezera – *ohromné blyštivé kapradiny, vlhké a kluzké kameny* – ona a její kamarádky – *vodopády rozpuštěných vlasů, pestrobarevné bikiny, perletové nehty, detailní záběr na odstíny růžové, červené, korálové* –, jsem na ni moc nemyslel. Skoro vůbec, i když z toho člověka až mrazí.

A to jsem ji zbožňoval. Na třídních fotkách byla vidět jen ona, kráska s upřímným úsměvem, s neuvěřitelně světlými

Summer

vlasy, taková ta dívka, do které se zamilují všichni chlapci kolem. Já jsem na podobných fotkách vždycky na kraji, trochu opodál, a vypadám jako psychopat.

Moje sestra Summer, která se narodila na začátku léta.

Moje sestra Summer, která zmizela v létě. Ani ne tři týdny po svých narozeninách. Ten rok jí bylo devatenáct.

Matka říkala, že když se narodila, byly její vlasy tak světlé, že vypadaly, jako by byly utvořené ze samotného jasu.

Moje matka, která nemluvila anglicky a nikdy neprojevila ani nejmenší náznak smyslu pro romantiku, vybrala pro svou dceru jméno jako pro roztleskávačku, jako pro kalifornskou pop star. Jméno vyvolávající představu rozkvetlé louky, nad níž poletují červení motýlci. Nebo nablýskaného Chevroletu Corvette, pádícího po převisu nad oceánem.

Moje sestra skutečně připomínala královny krásy z amerických časopisů, ty zdravím kypící dívky s pružnými nohama, neskutečně bílými zuby a neurčitým jasem v očích, který prozrazuje zármutek nebo zlo. Dívky s příliš velkými sny, dívky vyvolávající bolest, jakousi zatrpklou v srdcích chlapců, takové, jež končí schoulené do klubíčka v kufrech terénních aut v nejhlubším nitru lesa.

Ale tyhle melodramatické myšlenky mám jistě jen proto, že už tu není. Na nic podobného jsem nikdy ani nepomys-

lel, dokud byl náš život prostě jen životem, dokud plynul ve zdánlivě nekonečném proudu. V té době to byla jednoduše moje milovaná starší sestra, která s modře nalíčenými víčky pila brčkem studenou čokoládu, sestra, pro niž jsem se stával terčem udiveného výsměchu spolužáků, kteří nevěděli, co si o nás myslet („si děláš srandu, to je tvoje ségra?!“ „Wassner, že bys tu svoji ségru nejradši vojel?“ „Seš si jistej, že nejseš adoptovanej?“).

Jsem živý důkaz toho, že člověk může žít bez těch, které nejvíc miluje, dokonce i když jen díky nim nacházely jednotu ty tisíce miniaturních částíček, z nichž se skládá. Bez bytostí, jejichž ztráta nás děsí, protože nám dávají pocit, že jsme skuteční, nebo aspoň že jsme ve světě o něco méně cizí, ačkoliv potom, když je ztratíme, už na to ani nepomyslíme.

Nemám tušení, kde teď je, stejně jako nevím, kam se poděl ten hubený a nervózní čtrnáctiletý kluk, jímž jsem tehdy byl. Možná jsou spolu někde v paralelním vesmíru, do něhož se vchází zrcadlem nebo vodní hladinou v bazénu.

V noci ke mně Summer mluví z vody. Plave pod hladinou s ústy otevřenými a kmitajícími jako tlamičky černých ryb.

Přijď pro mě Benjamine prosím Jsem tady hned tady Přijď pro mě Prosím tě prosím tě.

Je to jako šepot, jako ševlení vody.

Jsem tady.

Summer

Doktor Traub se svým věčným úsměvem – usmívá se až moc, vypadá to, jako by ten jeho úsměv všechno věděl, jako by věděl, kde je, jako by se za těmi masitými, pevně sevřenými rty skrývala všechna tajemství naší existence – doktor Traub říká, že je to pochopitelné. Prostě jsem tu informaci nikdy nevstřebal.

Je to častý jev, praví doktor Traub.

Častý jev? Ztratit sestru, zničehonic? Usmívá se, běží mezi listy vyššími než ona, a najednou je konec, není mrtvá, nebo možná ano, ale neví se to, nikdo už se na to neptá, nikdo to *nevstřebal*, prostě se to stalo, anebo to byl možná jenom sen, jednoduše zmizela za stromem, a pak už nic, čtyřiadvacet let a třináct dní je kdesi ve větru, ve stromech, ve vodě. Nebo *jinde*?

Neprotestuji, počkám si na předpis (Deroxat, 50 mg denně, Xanax, 4 mg denně), kterému nerozumím. Jeho vlasy působí mokře jako těsně po koupání a dávají se na útěk směrem k temeni, a já se usmívám, je to u mě spíš zvyk než výraz emocí. Doktor Traub se také usměje, jako by byl spokojený se směřováním rozhovoru, jako by vše bylo normální, jako bychom byli na dobré cestě, ach Bože.

Doktor Traub rád poslouchá má vyprávění o snech. Zaboří se do křesla a přikyvuje, má jistě dojem, že mě má v hrsti. Je jako pán snů, vládne nad nocí, nad těmi hlubokými vodami, v nichž plavu, nad vodními lesy, které se vynořují nad hladinu jako zacuchané vlasy.

Monica Sabolo

A přece vím, že tam doktor Traub nikdy nevkročil. Nikdo tam nikdy nevkročil. Já sice čas od času do toho cizího světa zavítám, nechám se strhnout proudy jeho temných vod, nebo jen pouhým prostorem, to léto je totiž vzduch tak hustý, že nadnáší těla a ona na něm pomalu plují jako loďka unášená řekou, ale přesto jsem jen pouhým návštěvníkem. Probudím se, v ústech mám kovovou nebo bahnitou pachut' a silueta Summer se rozplyne i s celým snovým světem. Roztříští se na milion částeckek. Pokrývají čas, vše, co se stalo a co přijde, jako popel snášející se z nekonečného nebe, jako noční prach, a rozpustí se v černi samotné noci.